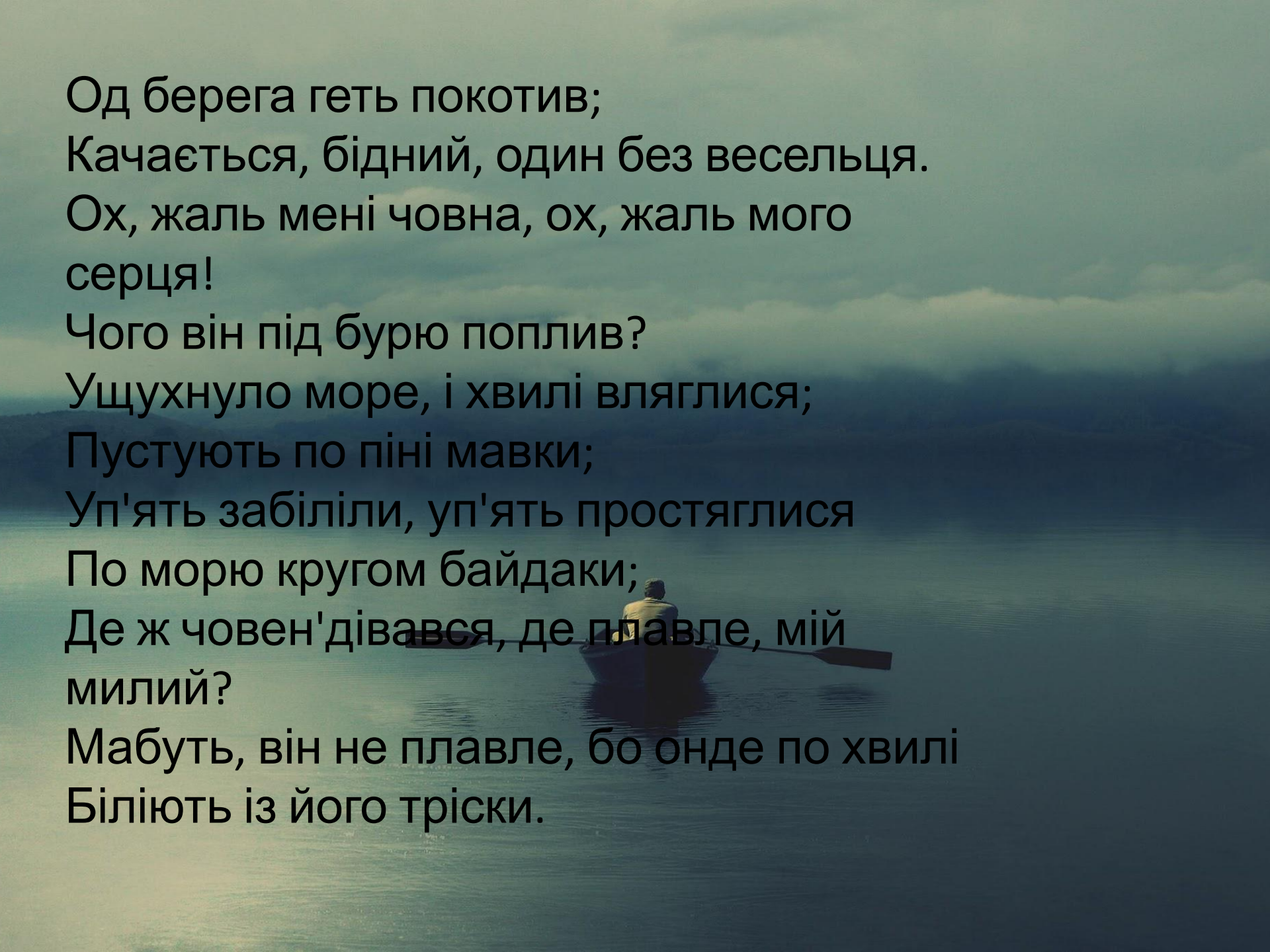

Євген Гребінка «Човен»

Одним з найвідоміших і досконаних творів Євгенія Гребінки є балада «Човен».

Домінуючим напрямком в ліриці в часи написання поезії був романтизм, тому й вірш «Човен» витриманий в традиціях романтизму

A person is seen from behind, sitting in a small wooden boat on a calm, dark blue sea. The person is holding a long oar. The sky is filled with soft, white clouds, and the overall atmosphere is serene and slightly melancholic. The text is overlaid on the left side of the image in a black, sans-serif font.

Од берега геть покотив;
Качається, бідний, один без весельця.
Ох, жаль мені човна, ох, жаль мого
серця!
Чого він під бурю поплив?
Ущухнуло море, і хвилі вляглися;
Пустують по піні мавки;
Уп'ять забіліли, уп'ять простяглися
По морю кругом байдаки;
Де ж човен'дівався, де плавле, мій
милий?
Мабуть, він не плавле, бо онде по хвилі
Біліють із його тріски.

Як човнові море, для мене світ
білий

Ізмалку здавався страшним;

Да як заховатися?

Не можна ж вік цілий
Пробути з собою, одним.

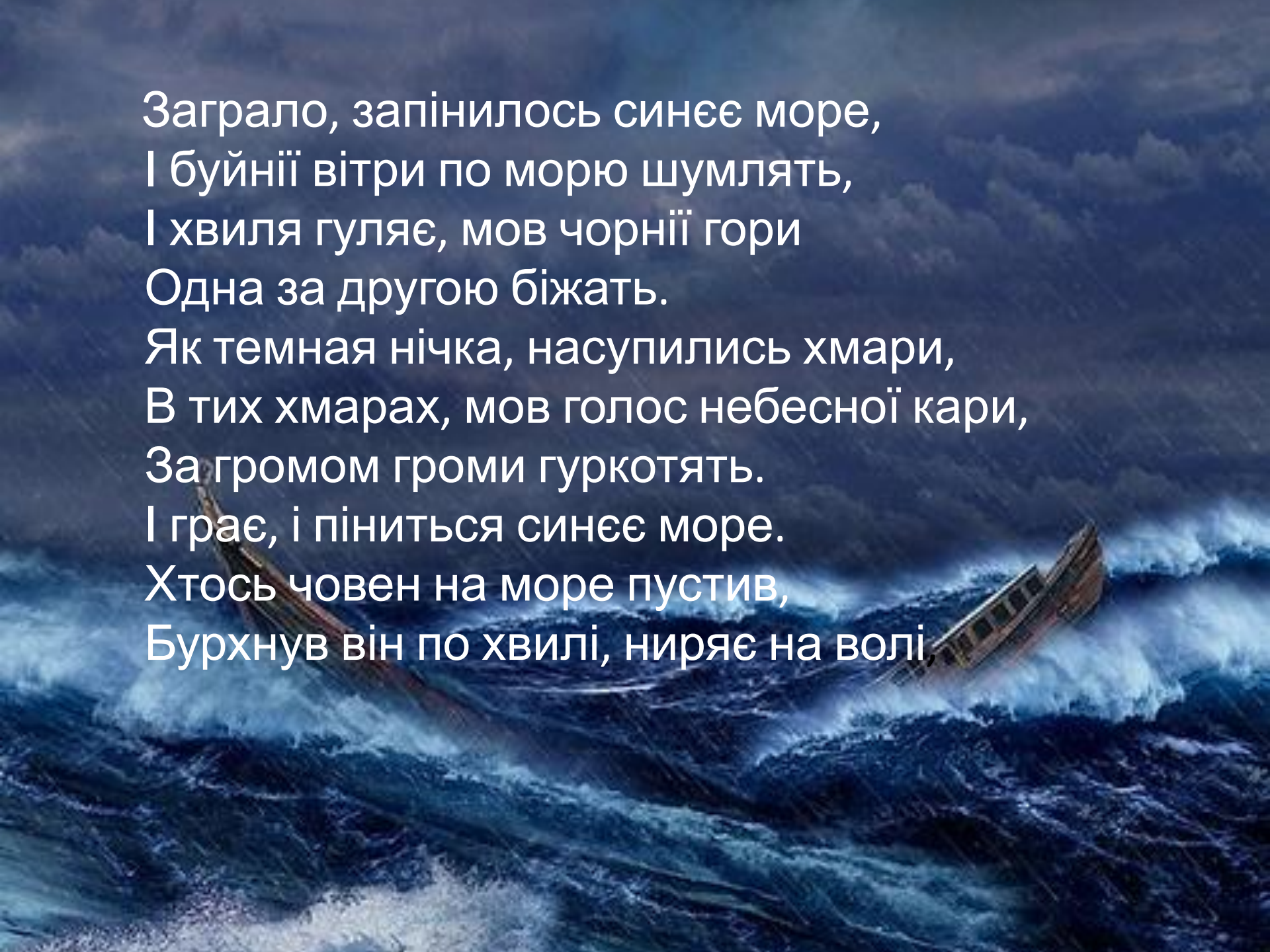
Прощай, мій покою, пускаюсь у море!

І, може, недоля і лютее горе .

Пограються з човном моїм.

Заграло, запінилось синєє море,
І буйнії вітри по морю шумлять,
І хвиля гуляє, мов чорнії гори
Одна за другою біжать.
Як темная нічка, насупились хмари,
В тих хмарах, мов голос небесної кари,
За громом громи гуркотять.
І грає, і піниться синєє море.
Хтось човен на море пустив,
Бурхнув він по хвилі, ниряє на волі,

Тема твору : роздуми поета про майбутнє
ЖИТТЯ

Алегоричні образи вірша «Човен»: човен (людина), море (життя), хвилі, вітер, хмари, громи (життєві негаразди, випробування).

Художні засоби

Зменшувально-пестливі слова (нічка, весельце), повтори (плавле), звертання (мій покою), нестягнені форми прикметників (буйнії, лютее). Риси романтичного стилю в баладі: грізна морська стихія, трагедія з човном, переживання ліричного героя, зв'язок із фольклором.

•Маніфестом молодого Євгена Гребінки є вірш "Човен", написаний 1833 року. Цей твір має **автобіографічний характер**: роздуми автора, який із рідного хутора вирушає до далекого і невідомого Петербурга. У творі подається образ човна, який "качався, бідний, один без весельця" на хвилях синього моря, а потім був розбитий буйними вітрами. Вирушаючи до Петербурга, **Євген Гребінка порівнював себе з цим човном**:

Як човнові море, для мене світ білий
Ізмалку здавався страшним;
Да як заховаться?

**Не можна ж на вік цілий
Пробути з собою одним**

Порівняйте вірш “Човен” з поезією М.Ю.Лєрмонтова “Парус”

Белеет парус одинокой
В тумане моря голубом.
Что ищет он в стране далекой?
Что кинул он в краю родном?

Играют волны, ветер свищет,
И мачта гнется и скрипит;
Увы! - он счастья не ищет
И не от счастья бежит!

Под ним струя светлей лазури,
Над ним луч солнца золотой:
**А он, мятежный, просит бури,
Как будто в бурях есть покой!**

